

[Kaj Poulsen]

ret af partiet venstre og øvrige borgerlige partier.

Det drejede sig om et lønstop, altså ikke et stop, der var stærkere end det, regeringen havde foreslået. Det drejede sig om at fjerne 4 dyrtidsportioner, men med en kompensati-on over skattevejen, som ville betyde et tab for staten på 3,6 mia kr. på de offentlige finanser. Det drejede sig om at ændre på regu-leringen af dagpengesatserne og til sidst et forslag identisk med det, man nu har udtalt betænkelighed ved om man skulle stemme for, nemlig at tage olieprisstigningerne ud af pristallet.

En sådan politik har man altså set det konservative folkeparti og de borgerlige par-tier gå til valg på og foregøgle befolkningen, at det ville give 75.000 flere beskæftigede, at det ville give en forbedring af betalingsba-lancen på 6 mia kr. årligt. Det er det, de bor-gerlige partier forsøger at sætte op imod den plan, som regeringen kom med, en plan, som de samlede lønmodtagerorganisationer havde tilsluttet sig, en plan, hvor vi kunne være kommet i gang med en ny økonomisk poli-tik. Men nu er den faldet til jorden, og vi må tage stilling til det, regeringen her foreslår.

Vi frygter fra socialdemokratiets side, at denne negative holdning fra de borgerlige partiets side over for disse tilbud fra løn-modtagerorganisationerne vil betyde, at der skal gennemføres betydelige stramminger på det økonomiske område senere. Vi kender de områder, der skal strammes på, og disse om-råder vil bestemt ikke hjælpe på Danmarks konkurrenceevne over for udlandet. Derfor er det en betydelig chance, folketinget her har taget ved at sige nej til dette tilbud fra de faglige organisationer.

Jeg skal herefter kort sige, at vi kan tilslu-te os de ændringsforslag, som regeringen har stillet. Vi vil sørge for at opretholde den soci-ale balance i regeringens plan ved at fjerne §§ 1-3, således at taktreguleringssystemet og det bevægelige lønsystem igen kan komme til at fungere. Alt andet - de konservative og venstre har meddelt, at de vil opretholde dem - vil være et socialt bedrag over for de lønmodtagere, der har vist sig at ville yde i den økonomiske krise, vi står i, yde for at hjælpe landet på en bedre økonomisk fod end i dag, et tilbud, som man har haft den flothed at sige nej til.

Enggaard (V):

Det var dog en gevaldig tale, vi hørte fra hr. Kaj Poulsens side nu, der kastede en lang række stærkt politiske argumenter ind i en debat om et forslag fra arbejdsministeren og den behandling, det har fået i udvalget, og de ændringsforslag, som er stillet. Det var ligesom hr. Kaj Poulsen forudså, at der var et større politisk opgør forude.

Jeg skal helt afstå fra at gå ind i en dis-kussion af den karakter, men prøve at sige noget om det forslag, som arbejdsministeren har fremsat, og de forandringer, det er un-dergået. For det er jo unægtelig et meget æn-dret forslag, der nu bliver forelagt fra ar-bejdsministerens side. De egentligt operative bestemmelser om det bevægelige lønsystem, om taktregulering, om efterregulering for de offentligt ansatte osv. og de konsekvenser, som var knyttet hertil i forslagets sidste para-graffer, er jo taget ud ved et forslag fra ar-bejdsministeren eller forventes at blive det ved den senere afstemning her i aften. Der er jo ikke mange bestemmelser tilbage i forsla-get, hvis det går efter forventning, og så øn-sker arbejdsministeren jo herudover, at det, der stod tilbage, skal have en ny formulering, så man kan næsten sige, at det er et nyt for-slag, der skal til behandling.

Tilbage er blevet garantilønforhøjelserne og de modsvarende bestemmelser om dyrtidsreguleringen, altså et forslag, der er skrælet ganske kraftigt ned i forhold til det forslag, der blev forelagt her ved første be-handling, og om hvilket jeg dengang på ven-stres vegne udtalte, at det fremsatte lovfor-slag ikke ville kunne løse den økonomiske opgave, landet står over for. Det nu nedbar-berede forslag er derfor endnu længere fra at kunne kaldes tilfredsstillende.

Som betaling for at slippe beslutningsfor-slag nr. B 12 har man ladet det gå ud over bl. a. denne lovs effekt. Herved bliver beta-lingsbalancen dårligere, end den ville være blevet, ledigheden bliver højere og landets konkurrenceevne yderligere svækket. En for-ventet lønfremgang på ca. 10 pct. fra 1979 til 1980 i stedet for 7 pct. er jo også et tal, der er til at tage og føle på.

Det viser os med stor klarhed, at den øko-nomiske kurs ikke rettes op gennem dette og de tilknyttede forslag. Vi vil om få måneder blive mødt med andre forslag fra regeringens